

endnu en Gang og kommer til at optage en Forhandling paa Tinge derom. Forholdet er jo nemlig dette, at der nok har været nedsat en Kommission angaaende Invaliditetsforsikring og Alderdomsforsikring, men at Forsikringspørgsmaalet i Virkeligheden aldrig nogen Sinde er blevet behandlet paa den danske Rigsdag. De Kommissioner, som har været nedsat, har jo været tilført, om jeg saa maa sige, et politisk Moment, idet den store Invaliditetskommission bestod af mange Politikere, bistaet af nogle sagkyndige. Den Kommission, som vi foreslaar nedsat, foreslaar vi skal bestaa af 4 forsikringskyndige Medlemmer og Formanden, idet vi har tænkt os, at det dog var et Forsøg værd, om man ikke snarere kunde opnaa et Resultat, der var gennemførligt, gennem en rent teknisk, forsikringskyndig Behandling, end ved at lade de forskellige politiske Anskuelser komme til at brydes stærkt i en saadan Kommission.

Nu er det ogsaa blevet sagt, at dette Forslag, som jo, hvad vi fuldt ud anerkender, indeholder adskillige Forbedringer i Sammenligning med den nuværende Alderdomsunderstøttelse, idet der fastsættes faste Takster for Understøttelsen, saaledes at man kommer bort fra det frie Skøn, som i mange Tilfælde har virket uheldigt, i Virkeligheden er en Overgangsbestemmelse. Vi har imidlertid ikke kunnet finde noget som helst, der betegnede det som saadant. Derfor har vi ogsaa ønsket, at der i Forslaget gaves Udtryk for den Tanke, som har faaet en saa stor og udbredt Tilslutning ude i Befolkningen. Det tør jeg nemlig sige i Modsætning til et æret Medlem, der talte for et Øjeblik siden, og som mente, at Alderdomsunderstøttelsen bundede saa dybt i det danske Folk, at der ikke kunde være Tale om at gaa over til en Forsikring eller at kombinere Aldersrenten med en saadan, at jeg har den ganske modsatte Opfattelse. Jeg tror, at Forsikringstanken bunder meget, meget dybere i Befolkningen end Understøttelsesprincippet. Ogsaa af den Grund har vi tilladt os at stille dette Forslag. Vi har nemlig ment, at hvis Lovforslaget ikke kom til at fremtræde som en Overgangsforanstaltning — og det synes vi ikke, det gør efter sit Indhold —, vilde man i nogen Grad berede Befolkningen, som maaske anser dette Forslag for at være det endelige, en Skuffelse. Vi har ment, at det derfor burde siges straks, at Tanken er denne om muligt at komme dertil, at man kombinerer Forsørgelsesprincippet med den gode og sunde Forsikringstanke, som bunder saa dybt i det danske Folk. Da nu denne Tanke

er hævdet meget stærkt under Behandlingen i det andet høje Ting, og da den højtærede Minister ogsaa har udtalt sig til Gunst for den, gaar jeg ud fra, at det ikke er et Buk for Forsikringstanken, et Buk til Farvel overfor Forsikringstanken, men at det betyder, at man virkelig vil sætte et Arbejde ind paa at søge at gennemføre den i Realiteten. Jeg haaber derfor, at Ministeren vil give dette Forslag sin Tilslutning, og idet jeg anbefaler Ændringsforslaget til det høje Ting, vil jeg baade paa min Medforslagsstillers og egne Vegne sige, at det Svar, som den højtærede Minister giver med Hensyn til dette vort Ændringsforslag, vil være afgørende for den Stilling, som vi vil tage til Lovforslagets endelige Vedtagelse. — Jeg anbefaler Ændringsforslaget saavel til den højtærede Minister som til det høje Ting.

Kloppenborg-Skrumsager: Der er for mig ikke Spor af Tvivl om, at det Lovforslag, som vi her behandler, har den allerstørste Betydning for vort Folk i sin Helhed. Jeg er aldeles overbevist om, at dette Forslag vil koste en hel Del at gennemføre; men det er ikke det, som spiller den afgørende Rolle for mig. Jeg er overbevist om, at Lovforslaget betyder et Fremskridt fra det, vi har, idet jeg maa anse den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsen hidtil er blevet betalt, det Skøn, hvorpaa den har hvilet, for at være alt for usikkert. Der har været alt for stor Forskel paa de Slutninger, man er kommet til. I somme Egne har man været meget rundhaandet, men andre Steder meget knap. Det er urigtigt, det er uheldigt, og det betyder dette Lovforslag jo et Fremskridt. Men vi taler saa meget og saa smukt og saa tidt om den kære „Hjælp til Selvhjælp“. Det er saa meget smukt, det lyder saa human og dansk og godt; men der er jo ikke Spor af det, synes jeg, i dette Lovforslag. Det byder paa en ren og skær Understøttelse, en ren og skær Forsørgelse, medens der ikke er Tale om nogen Selvhjælp. Det er det, der mangler mig i Lovforslaget, og det er derfor, vi har stillet dette Ændringsforslag. — Det var jo fra gammel Tid et normalt Livsløb, at naar man voksede op, saa uddannede man sig, saa dygtiggjorde man sig, blev voksen, giftede sig og fik Kone og Børn; man arbejdede sin Forretning frem, man sørgede for sin Familie og søgte saa godt, som man kunde, at sikre ogsaa sin Alderdom efter bedste Evne. Det var en god Linie den; men jeg skal indrømme, at det var noget, som gik i Stykker saa tidt baade for den ene og den